

Prædiken til 3. søndag efter påske Joh. 14, 1-11

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.« Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?« Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.« Filip sagde til ham: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.« Jesus sagde til ham: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.« Johannesevangeliet 14,1-11

Jeg er vejen, sandheden og livet. Siger Jesus i dagens evangelietekst.

De fleste af os kender godt denne lille sætning sagt af Jesus. Vi har hørt den så ofte, at vi ikke længere sætter spørgsmålstegn ved den. Men det er der andre, der gør!

Efter flere uger med karantæne, forsigtighed, smitte og dødskurver er der flere end ellers, der stiller spørgsmålstegn ved Gud. Er han en kærlig Gud, en truende og ond gud, og eksisterer han overhovedet?

I Danmark er der en forening, der har som formål at gøre op med al religiøs tankegang og tro. Foreningen kalder sig Ateistisk forening og siger, med sit navn, at de ikke tror på nogen form for guddom eller religiøsitet. Ateistisk forening er en samling af mennesker, som er fælles om ikke at tro på nogen form for Guddommelighed. Men foreningen har også til formål at bekæmpe og modarbejde al religiøsitet i Danmark, og måske også i verden.

For nogle år siden kastede de sig over den danske folkekirke med reklamer på busser i Aarhus, hvor der blandt andet stod: Talte Jesus og Muhammed med en Gud? Og hvorfor koster tro noget?

Det har skabt en del rabalder, og tonen er

blevet skærpet. Personligt har jeg lyst til at give dem et los i bagen, især fordi det er en forsamling af gode hoveder, som for mig at se misbruger deres talenter, idet de alene river ned frem for at bygge op. Selv siger foreningens formand, at de ønsker at ruske op i de danske vanekristne, som er blevet døbt ind i folkekirken som spæde og ikke siden har taget stilling til deres medlemskab eller tro.

Nu er der sådan set ikke noget nyt ved Ateistisk forening. For i virkeligheden havde man jo allerede på Jesu tid personer, som stillede sig skeptisk overfor, hvad de så, hørte og fik fortalt.

En af dem var endog en discipel med navnet Thomas. Vi kender ham som Thomas Tvivleren, fordi han ikke troede på, at Jesus var opstået fra de døde, før end han selv fik lov til at stikke sin finger i hans sårmærker. I Helligåndskirken i Flensborg er han den første, man ser, når man går ind i kirken. Kunstneren Bjørn Nørgaard henviste med Thomas til, at vi ofte kommer til kirken som tvivlere!

Det er også Thomas, der i dagens evangelietekst ønsker at få mere klarhed over, hvad det er, Jesus mener, når han siger, at han gør en plads rede for os. Men også den anden discipel Filip stiller sig spørgende over for, hvem Jesus egentligt er.

Jeg er vejen, sandheden og livet. Sagde Jesus.

I den forbindelse er det vigtigt at understøtte, at vi tror på én Gud. Det er sådan i kristendommen, at 1+1+1 forunderligt nok stadig er = 1. Fader, Søn og Helligånd, tre forskellige sider af samme sandhed. Regnestyk-

ket er forkert, når man har matematik i skolen, men det er rigtigt, når eleverne har kristendomsundervisning.

Man kan også sige det på en anden måde, nemlig at Gud er en ligebenet trekant, hvor hver side har forskellige navne, men sammen beskriver trekanten, at de tre sider har lige meget betydning.

I de tekster vi hører i dag, er det to af siderne i trekanten, vi stifter bekendtskab med. Nemlig Faderen i Det gamle Testamente og Sønnen i Det nye Testamente.

Selvom det er den samme Gud, vi taler om, er de dog forskellige. I beretningen fra det Gamle Testamente om Moses, der taler med Gud, i dette tilfælde i en brændende busk, der ikke bliver til aske, får vi indtryk af, at Gud er mægtig og så stor, at man skal vise ham ærbødighed ved at tage sine sko af. For dér hvor han kommer til en og taler til en, står man på hellig jord.

Denne side af Gud har den tyske filosof Rudolf Otto beskrevet som en blanding af ærefrygt og betagelse. For selvom Gud er frygtindgydende i Det gamle Testamente, er han også omsorgsfuld. For klageråbene fra jøderne, der var slaver hos ægypterne, når ikke alene hans øre. Men Han tager sig også af de klageråbende og hjælper dem. Han hjælper dem ved at vælge Moses som sit redskab til at føre jøderne ud af deres trældom. Gud viser Moses den vej, som de skal rejse, og Moses skal så føre dem den lange vej.

Men selvom Gud er omsorgsfuld, er han på samme tid også så mægtig, at jøderne ikke turde nævne hans navn eller stå ansigt til ansigt med ham. For da ville de dø.

Vi ved fra overleveringerne, at Jahves navn

kun måtte nævnes én gang om året, og af én person, på ét sted. Nemlig af ypperstepræsten, i templets allerhelligste, på den store forsoningsdag. Gud selv var i jødedommen så ophøjet, at vi ved, at man i templets sidste år bandt et tov om benet på ypperstepræsten, når han på denne dag skulle stå for Herrens ansigt. Hvis ypperstepræsten så fik et ildebefindende og faldt om inde i det allerhelligste, ja, så kunne man trække ham ud igen, uden at nogen skulle komme til at se den Almægtige selv – og dø!

Med Jesu fødsel og dermed begyndelsen på Det nye Testamente, den nye pagt med Gud, sker det modsatte.

Gud kommer helt tæt på ikke bare ét menneske, men på alle mennesker, og han står ansigt til ansigt med os, uden at vi skal frygte at dø.

Mange mennesker er af den opfattelse, at det er den samme Gud, som verdens forskellige religioner tror på. Det er alene vejen til ham, som er forskellig. Man kan sige det på denne måde: verdens religionsdyrkere er som bjergbestigere, der bestiger et bjerg ad forskellige veje, men målet er det samme. De har forskellige måder at gøre det på, de har forskellige førere med forskellige navne, som leder dem mod toppen af bjerget mod Gud.

Men kristendommen passer ikke ind i dette billede. For det er kristendommens påstand, at guddommen, Gud, kom ned til os, at han steg ned og blev en af os. Vi hverken skal eller kan ved egen hjælp kravle op til Gud. Men han er kommet til os. Det betyder for os, at vi ikke skal bestræbe os på at kravle op til Gud eller være ulykkelige over, at vi

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ikke er med på en af ekspeditionerne op ad bjerget. For Han er kommet til os. Dermed er Jesus ikke en vejviser, men selve vejen vi skal gå.

Jeg er vejen sandheden og livet. Sagde Jesus.

Og når Jesus er vejen, vi skal gå, ja, så giver det bedst mening, når vi taler om livet efter døden. For det er det, Jesus fortæller om i dagens evangelietekst, når han siger, at han er gået forud, for at gøre et værelse klart til os.

Han ikke alene viser os vejen, han går den med os, og vi går den med ham, når vi lever, og når vi dør. Sådan som han døde langfredag og opstod påske søndag, sådan går vi med ham gennem døden til en opstandelse.

Jeg er vejen, sandheden og livet. Sagde Jesus.

Er Jesus så sandheden? Ateistisk forening mener nej. Jeg mener ja, men kan ikke bevise det. Alligevel vil jeg gerne have lov til at føre musikeren og forfatteren Peter Bastian som et Gudsbevis.

Peter Bastian havde i mange år sagt, at han ikke troede på Gud. Indtil en dag, da han fandt på at stille sig selv det spørgsmål, om han troede på, at der ikke er nogen Gud. Da han havde gjort det, fandt han til sin egen overraskelse et andet svar. Svaret byggede på de mange oplevelser, han havde haft, da han rejste alene rundt i Grønland og Lapland. Igennem disse steders vilde natur gik det op for ham, at hvis han havde været overbevist om, at der ikke var nogen Gud, ja, så ville hans oplevelser af turene være helt anderledes. På samtlige rejser havde han nemlig oplevelsen af ikke at være alene.

Ikke at han havde set Gud, men han havde haft en følelse af noget så stort og ubeskriveligt, at han kun kunne bruge ét ord til at beskrive det, og det var ordet Gud.

Denne udtalelse kommer som et resultat af Ateistisk forenings kampagne. Så i stedet for at skælde dem ud burde vi måske takke dem for, at de ryster op i os, så vi tænker over kristendommen og forhåbentligt kommer frem til, at der findes en Gud. Dét skete for Peter Bastian, der senere blev døbt i Løgumkloster Kirke.

Jacob Ørsted

Garnisons Kirke

Salmer:

408, 21, 298, 54, 371, 722